

За Холм Сари Вилјеле,

моју сивну нећаку

Посебно захваљујем

Нариндери Дамију

Наслов оригинала

Daisy Meadows
HOLLY THE CHRISTMAS FAIRY

Copyright © 2004 Rainowe Magic Limited.
A HIT Entertainment Company

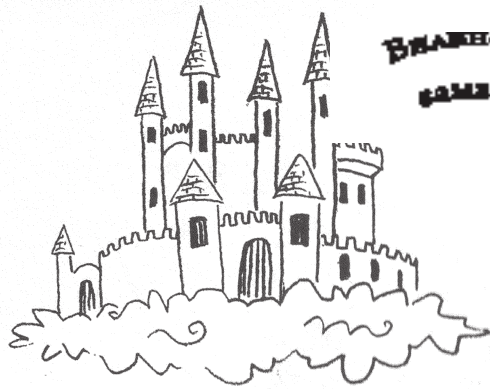
Translation Copyright © 2009 за српско издање, ЛАГУНА

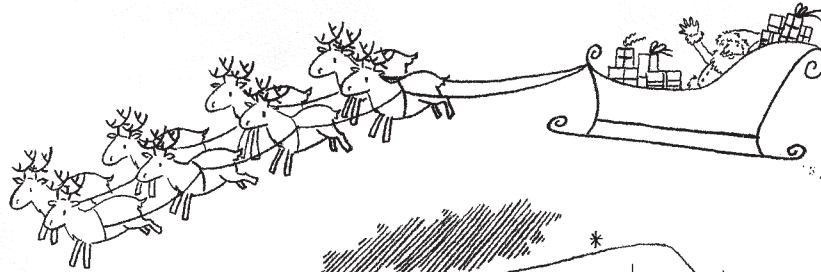
Холм, дожићна вила

Написала Дејзи Медоуз
Илустровала Џорџи Рајтер

Превела Александра Чабраја

ВЛАШКИ
САМЕ

ЛАСНА ПНАКТА
Старца Мрза

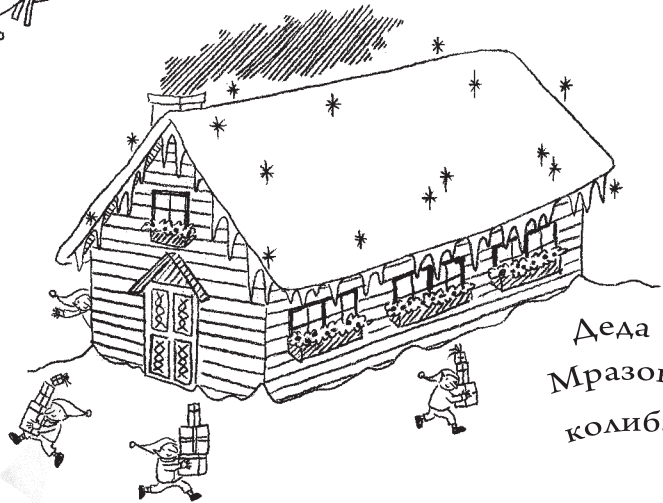

Фарма
Хилфилдс

Божичне
јелке

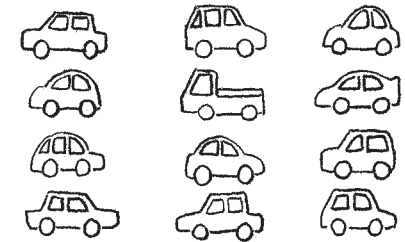
Фарма
Хилфилдс

Деда
Мрзова
колиба

Тржни центар
Дуга

Тржни
центар

ТИПИНГТОН

Рејчелина
кућа

Украићу санке чаробне
Божих ћу њоксарицаи.
Све слајкиме, итрачке
Себа ћу њоклоникаи!

Деда Мразове ирвасе
заузгаћу чиница.
Санке чаробне, њоклона њуне,
хајкае ка небесика.

Чудесна случајноска	11
Божихне неволе	21
Дугменце на њрагу!	37
Џангизази Вражихи	47
Холна чаролика	53

„Још само два дана!“, рече весело Рејчел Вокер. Низала је божићне честитке на црвене траке да их окачи на зид дневне собе. „Волим Божић! А ти, Кирсти?“

Кирсти Тејт, Рејчелина најбоља другарица, климну главом. „Наравно да волим“, одговори она додајући Рејчел

још једну хрпу честитака. „То је чаробан празник, зар не?“

Рејчел и Кирсти се насмејаше, додирујући златне медаљоне које су носиле око врата. Девојчице су делиле чудесну, чаробну тајну. Нико није знао да су се спријатељиле с вилама! Кирсти и Рејчел су већ неколико пута биле у

Вилинској земљи, кад год је вилама била потребна помоћ. Први пут су спасле виле дугиних боја, које је из Вилинске земље својом злом чаролијом прогнао Старац Мраз. Затим су Старац Мраз и његове слуге, вражићи, украли чаробна пера из репа петла Дудла, помоћу

којих виле мењају временске прилике. Девојчице су тада помогле временским вилама да Дудлу врате пера.

Вилински краљ и краљица су заузврат поклонили Рејчел и Кирсти златне медаљоне пуне чаробне вилинске прашине, с којом су се девојчице увек могле вратити у Вилинску земљу ако би им затребала помоћ вила.

„Хвала ти што си ме позвала у госте“, рече Кирсти одсекавши још један комад траке. „Мама каже да ће она и тата доћи по мене на Бадње вече.“

„До тада ће можда већ пасти снег!“, смешила се Рејчел. „Све је хладније.“

Питам се како изгледа Божић у Вилинској земљи...”

Утом се врата отворише и у собу уђе госпођа Вокер. За њом је ишао Дугменце, Рејчелин весели, рундави пас. Имао је белу и сиву длаку и дуги, чупави реп.

„О, девојке, па то је дивно!“, узвикну Рејчелина мама кад је видела честитке на зиду. „Вечерас идемо на фарму Хилфилдс да изаберемо божићну јелку.“

„Ура!“, узвикну Рејчел. „Можемо ли Кирсти и ја да је окитимо?“

„Надамо се да хоћете!“, насмеја се њена мама. „После ручка донесите украсе из гараже.“

„Изгледа да и Дугменце воли Божић“, рече Кирсти смешећи се. Пас је њушкао честитке и траке.

„Воли“, одговори Рејчел. „Сваке године му купим псеће бисквите и упакујем их као поклоне. А он их сваке године нађе и поједе пре Божића!“

Дугменце махну репом. Затим зубима ухвати крај траке и отрча, вукући је за собом.

„Не, Дугменце!“, викну Рејчел и она и Кирсти

потрчаше за њим да му узму траку. Када су окачиле све честитке на зид, дошло је време за ручак и девојчице су појеле врућу супу. Затим Рејчел поведе Кирсти у гаражу да донесу украсе за јелку.

„Све је хладније“, рече Кирсти, дрхтећи. „Можда ће пасти снег.“

„Надам се да хоће“, одговори Рејчел. Упала је светло у гаражи. „Украси су тамо, горе.“ Показала је на полицу изнад радног стола. „Попећу се на лестве и додаћу ти кутије.“

„Важи“, сложи се Кирсти.

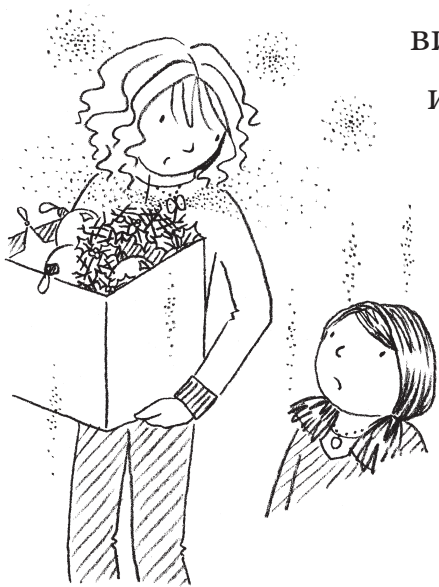
Рејчел се попе на лестве и поче да спушта кутије. Биле су пуне сребрних звездица, светлуцавих трака и сјајних ружичастих, љубичастих и сребрних кугли.

„Надам се да имате украс у облику виле, за врх јелке!“, нашали се Кирсти кад јој је Рејчел додала кутију.

„Не, немамо!“, насмеја се Рејчел. „На врх смо увек стављали сребрну звезду, али је већ врло стара и похабана. Пази, Кирсти“, настави она, узимајући још једну кутију с полице, „из ове вире украси. Ох!“, узвикну Рејчел. Златни медаљон око њеног врата закачио се за сјајни венчић од зимзелених гранчица.

Медаљон се отвори, а вилинска прашина из њега се разлете и засу девојчице.

„О, не!“, узвикну Рејчел, силазећи с лестава. „Шта да радимо?“, упита Кирсти.

Међутим, девојчице нису имале времена да било шта учине. Облак вилинске прашине их одједном захвати и диже их увис. Честице су светлуцале око њих, сијајући на бледом зимском светлу.

„Кирсти, смањујемо се!“, узвикну Рејчел. „Мислим да путујемо ка Вилинској земљи!“